

leenném rólad az estét
felzabálnám ruháidat
létezésed kedély-festék
már a nézésed leitat

blúzod dombjain az ábránd
szopogat két szőlőszemet
vérrőzsém fűti a kályhád
ahogy szívem téged szeret

fűszerez szerelmi fényár
párolódsz csók-fedő alatt
pupillám fehér tányérján
te vagy az ízletes falat

hogy végleg nekem tündökölj
mondd hányszor kóstoljalak még
ha felőled hívna gyönyör
e verstől hozzád rohannék